

Kunstfaglig refleksjon av Volodymyr Filippov

(f. 1968) Ukrainsk kunstner og filmskaper, medlem av Norske Billedkunstnere (NBK), Norsk Billedhuggerforening (NBF) og den Ukrainske filmakademien

Utstilling: *Hjem – Stillhetens land / Røtter og refleksjon*
Kari Elisabeth Haug
Ski Kunstforening, juni 2025

Utstillingen «Hjem - Stillhetens land / Røtter og refleksjon

Kari Elisabeth Haug

Ski kunstforening 14. - 29. juni 2025

Kunstfaglig refleksjon av

Volodymyr Filippov (f. 1968) ukrainsk kunstner og filmskaper, medlem av Norske Billedkunstnere (NBK), Norsk Billedhuggerforening (NBF) og den Ukrainske filmakademien

Det handler om nærhet og avstand

Mitt første møte med Kari Elisabeth Haugs arbeider var på en kollektivutstilling i Sande i 2023. Blant et mangfold av visuelle uttrykk utmerket hennes lerreter seg umiddelbart med en annerledes type nærvær – de søkte ikke oppmerksomhet, men holdt blikket fanget lenge. Dette sjarmerende, nesten innadvendte inntrykket er inngangsporten til hennes kunstneriske verden – et rom av lyrisk abstraksjon, bygget på tillit til den spontane gesten, den frie linjen og en transparent, finstemt struktur.

Nå får betrakteren mulighet til å tre inn i denne verdenen gjennom utstillingen Hjem – Stillhetens land: Røtter og refleksjon. Dette er ingen lineær fortelling, men et romlig univers sammensatt av personlige assosiasjoner, gester og bilder, hvor det individuelle møter det universelle. Utstillingens tittel definerer hovedkoordinatene for opplevelsen: hjem, ro, forankring og minnets indre arbeid. Disse begrepene presenteres ikke direkte – de trer frem gjennom utstillingens struktur, materialvalg og den visuelle språkdrakten.

Arbeidene, utstilt i begge salene, er primært utført med akryl, blekk og grafittiblyant – på papir og lerret. Mange av dem er i medium og lite format. De inviterer til en nær interaksjon: de krever at man senker tempoet, går fra et flyktig blikk til en fordypet betraktning.

Flere arbeider kan leses som tematiske grupperinger; *Avtrykk*, *Stillhetens kropp* og *Lycas sang* kan leses som tre fasetter av arbeidet med kroppslig og sanselig hukommelse. * Her finnes ingen narrativ i tradisjonell forstand – i stedet oppstår et spor: av bevegelse, berøring, av en repeterende rytme. Motivet med avtrykk og forsvinnende form søker ikke metafor, men blir en form for nærvær – en taktil, levende, nesten pustende praksis.

I disse arbeidene kan man ane nærværets pust: et innpust – som en pause i opplevelsen, et utpust – som en gest festet til overflaten. Denne frie gesten blir en forlengelse av en indre tilstand og manifesteres gjennom lerretet, papiret, linjene, lagene med maling. Alt dette er knyttet til minnet om hjemmet – ikke i bokstavelig forstand, men i en kroppslig og sanselig forstand. Slik oppstår følelsen av «røtter» – ikke som en bekreftelse av opprinnelse, men som en måte å være i kontakt med jorden, kroppen, overflaten.

Kari Elisabeth bygger sin kunstneriske metode med høy grad av indre konsistens. Hennes intuitive tilnærming former gradvis et stabilt visuelt system – med en gjenkjennelig rytme, repeterende motiver og en materiell sensitivitet. I dette er hun i dialog med tradisjonen innen nordisk ikke-akademisk kunst: fra Inger Sitter til kunstnere fra 1990-tallet, hvor veien er en del av verket, ikke bare midlet til et mål.

Serien *Lycas sang* er et spesielt element i utstillingen. Her dukker noe opp som ligner en betinget fortelling: en påminnelse om barndommen, kanskje – et tapt landskap som ikke kan gjenvinnes, men som kan føles gjennom farge, rytme og pause. Her nærmer kunstneren seg en tilstand av poetisk visualitet, uten å miste enkelheten i uttrykksmidlene.

Det er viktig at Kari Elisabeth bevisst velger minimale virkemidler. Ikke av askese, men fordi uttrykket krever tillit til det lille. Arbeidene dikterer ikke mening, dominerer ikke rommet, men skaper et felt av oppmerksomhet – der personlig gjenkjennelse er mulig.

Hjem – Stillhetens land er en utstilling om en skjør følelse av tilhørighet. Røtter her er ikke slektsforskning, men en måte å føle støtte på. Refleksjon er ikke en tolkning, men en måte å være oppmerksom på. Og selv om kunstnerens stemme kan fremstå lavmælt, er hennes uttrykk standhaftig: det er født av en indre nødvendighet.

Avtrykk – en rytmisk triptyk

De tre verkene *Pust*, *Understrøm* og *Vinden hvisker deg* danner et uoffisielt, men tydelig forbundet triptyk. De utgjør en visuell og kroppslig rytme – en sekvens som kan leses som **et pustens koreografi**, og samtidig som en metafor for **å dykke ned i vann**: et innpust, en spent stillhet under overflaten, og et utpust tilbake til luften.

Pust representerer begynnelsen – et innpust før dykket. Komposisjonen er konsentrert, bevegelig, som en kropp som fyller seg med luft og tilstedeværelse. Overflaten er mettet, men fortsatt åpen – en invitasjon til å trekke pusten dypt inn i seg.

Understrøm er pausen – den tause, men intense tilstanden under vann. Her ligger det en latent bevegelse, et trykk, en indre strøm. Det er ikke stillhet som fravær, men stillhet som energi – et mellomrom fylt av kroppens egen hukommelse.

Vinden hvisker deg avslutter rytmen som et utpust. Blekkstrøkene er lette og åpne, som en frigjøring av det oppholdte – luften som forlater kroppen og vender tilbake til omgivelsene. Det er en viskning, en åpning, en resonans.

Slik bindes disse arbeidene sammen i en **sensorisk og poetisk bevegelse**, der kroppens rytme og verkets pust flyter i ett. Triptyket *Avtrykk* handler ikke bare om det synlige, men om hvordan nærvær etterlater seg spor – i papir, i malingen og i betrakterens egen kropp.

Stillhetens kropp – en uoffisiell gruppe

Verkene *Barfot på jorden*, *Samtale i natten* og *Røtter i stormen* danner en tematisk og visuelt samstemt gruppe, preget av kroppslig forankring og et poetisk forhold til stillhet. Selv om de ikke er presentert som en formell triptyk, oppstår det en sterk samtale mellom dem – et dialogisk rom hvor hvert verk har sin egen stemme, men der helheten gir en form for visuell og sanselig symfoni.

I *Barfot på jorden* møter vi en figur i stille kontakt med bakken – en kropp som søker balanse og nærvær. Maleriet uttrykker en fysisk og emosjonell åpenhet som binder kroppen til jorden.

Samtale i natten er mer fragmentarisk og antydende, men likevel tett. Den formidler en slags ikke-verbal kommunikasjon, hvor stillhet er bærende. Her er kroppen ikke synlig, men nærværende – som en pust, en fortettet pause.

Røtter i stormen innfører bevegelse, men også motstand. Her er kroppen forankret i en indre struktur, i røttene, som står fast i møte med ytre uro. Stillheten i dette verket er ladet – ikke passiv, men aktiv.

Sammen reflekterer disse tre arbeidene over kroppen som sted for sansning, motstand og tilstedeværelse. Stillheten er ikke fravær, men et rom for oppmerksomhet, kontakt og dyp resonans.

Volodymyr Filippov, Sande, 23.mai, 2025

*For meg rommer *Avtrykk* både det konkrete og det sanselige – det er **et spor etter berøring, etter en gest eller en hendelse**, men også **et avtrykk i minnet**, et kunstnerisk etterklang som påvirker betrakteren. Det er både kropp og påvirkning, form og tilstedeværelse.